

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 144/2026-24

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Advokátska kancelária JUDr. Jozef Holíč s.r.o., Poľovnícka 4, Bernolákovo, proti uzneseniu Okresného súdu Lučenec sp. zn. Vk-8T/38/2008 z 13. októbra 2025 a uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3Tos/162/2025 z 19. decembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 18. februára 2026 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 40, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 2 a 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj porušenia čl. 1 ods. 2, čl. 2 ods. 2, čl. 7 ods. 4 a 5, čl. 12 ods. 1 a 4, čl. 13 ods. 1, čl. 127 ods. 1, čl. 149 a čl. 154c ústavy uznesením Okresného súdu Lučenec (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. Vk-8T/38/2008 z 13. októbra 2025 a uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3Tos/162/2025 z 19. decembra 2025. Navrhuje napadnuté uznesenia zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie; nijaké rozhodnutia však k ústavnej sťažnosti nepripojila. Zároveň požaduje priznať jej primerané finančné zadostučinenie a náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej dodatočne doložených príloh (24. februára 2026, pozn.) vyplýva, že sťažovateľka bola rozsudkom Okresného súdu Veľký Krtíš sp. zn. 8T/38/2008 z 23. marca 2012 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5To/77/2012 z 13. mája 2014 uznaná vinnou zo spáchania zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. c) a ods. 4 písm. a) Trestného zákona, za ktorý jej bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov a 6 mesiacov so zaradením sťažovateľky na jej výkon do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

3. Sťažovateľka sa návrhom podľa § 413 ods. 2 Trestného poriadku domáhala upustenia od výkonu jej uloženého trestu odňatia slobody z dôvodu jej dlhodobého nepriaznivého zdravotného stavu. Všeobecné sudy však návrhu sťažovateľky napadnutými rozhodnutiami nevyhoveli s odôvodnením, že síce trpí duševnou chorobou, ktorá nie je úplne vyliečiteľná, ale je liečbou ovplyvniteľná a vo výkone trestu odňatia slobody jej bude možné poskytnúť zodpovedajúcu zdravotnú starostlivosť. Dôvod na upustenie od výkonu uloženého trestu teda u nej nebol zistený.

II.

Argumentácia sťažovateľky

4. Sťažovateľka v podanej ústavnej sťažnosti uvádza množstvo skutkových tvrdení bez ich vzájomných súvislostí a nadväznosti na ňou označené práva, ktorých vyslovenia porušenia sa domáha. Argumentuje značne nesúrodo a chaoticky často bez nadväznosti za sebou nasledujúcich viet. Napriek tomu, že je v konaní pred ústavným súdom zastúpená advokátom, jej ústavná sťažnosť je nezrozumiteľná a logicky nekonzistentná. Vo viacerých jej častiach uplatnená argumentácia nemá konkrétne identifikovateľnú súvislosť s predmetným trestným konaním, v ktorom spochybňuje postup a rozhodnutia všeobecných súdov.

5. Možno len dedukovať, že nesúhlasí s vykonaním dokazovania v predmetnej trestnej veci na neverejných zasadnutiach; s tým, že jej neboli zaslané dôkazy na adresu jej pobytu v zahraničí; namieta nedostatočnosť odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia; takisto vyjadruje pochybnosti o osobe, ktorá vyhotovovala napadnuté rozhodnutie druhostupňového súdu; ako aj správu Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže k možnostiam poskytnutia zdravotnej starostlivosti vo výkone trestu odňatia slobody a pod., avšak všetko bez obligátnej konfrontácie týchto „pochybení“ s príslušnou relevantnou právnou úpravou.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdené porušenie označených práv napadnutými uzneseniami okresného súdu a krajského súdu, ktorým bol návrh sťažovateľky na upustenie od výkonu trestu odňatia slobody podľa § 413 ods. 2 Trestného poriadku zamietnutý.

7. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Ústavná sťažnosť sťažovateľky, ktorá je v konaní pred ústavným súdom kvalifikovane právne zastúpená, pôsobí vo vzťahu k jej predmetu nedostatočne, pretože jej chýba relevantné ústavnoprávne odôvodnenie [§ 43 ods. 1 v spojení s § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde]. Je základnou povinnosťou sťažovateľa (tu sťažovateľky), aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu, a to tak, aby konkrétnym vecným okolnostiam bolo adresne priraditeľné porušenie niektorého zo sťažovateľom označených práv. V tejto súvislosti

ústavný súd poukazuje na svoju stabilnú judikatúru, podľa ktorej absencia zmysluplného, ústavnoprávne relevantného odôvodnenia ako východiskového rámca ústavnej sťažnosti spôsobuje nedostatok zákonom ustanovenej náležitosti podľa § 43 ods. 1 v spojení s § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde a je dôvodom na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku náležitostí ustanovených zákonom (IV. ÚS 124/08, III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, I. ÚS 225/2016, III. ÚS 313/2016, I. ÚS 291/2017, III. ÚS 570/2017, IV. ÚS 91/2018, IV. ÚS 343/2020, IV. ÚS 572/2020).

9. Z hľadiska predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti je v tomto konkrétnom prípade východiskový § 45 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 alebo § 131a tohto zákona neustanovuje inak. Subjektívny názor sťažovateľky o porušení jej práv nie je dostatočným dôvodom na záver, že mohlo dôjsť k ich namietanému porušeniu, ak chýbajú objektívne okolnosti, ktoré by dovolili takýto záver aspoň na účely prijatia sťažnosti na ďalšie konanie. Nedostatok podanej ústavnej sťažnosti vyplýva predovšetkým z toho, že nie je spojený s adresnou ústavnoprávnou argumentáciou podporenou vecnými dôkazmi a systematickým popisom skutkového stavu. Teda návrh sťažovateľky v konaní pred ústavným súdom (právne zastúpenej) trpí absenciou zákonných náležitostí, medzi ktoré je právne aj vecne nevyhnutné zaradiť predovšetkým ústavnoprávne relevantné odôvodnenie. Ústavný súd nemá v zmysle svojich právomocí a postupu podľa ústavy a zákona o ústavnom súde postavenie vyšetrovacieho orgánu, ktorý si sám vyabstrahuje obsah podania sťažovateľky tak, aby o ňom mohol rozhodnúť, za predpokladu, že tak neurobila sama sťažovateľka.

10. Ústavnému prieskumu sťažovateľkou napadnutých uznesení okresného súdu a krajského súdu tak bráni argumentačná nedostatočnosť ústavnej sťažnosti, v ktorej absentujú elementárne indicie svedčiace o opodstatnenosti ústavnej sťažnosti. Ústavná sťažnosť sťažovateľky teda nespĺňa požiadavky kvalifikovanej ústavnej sťažnosti, ktorá by zodpovedala zákonným požiadavkám, keďže neobsahuje relevantnú ústavnoprávnou argumentáciu (konkrétne skutkové a právne dôvody) namietaného porušenia práv [požiadavka plynúca z § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde]. Vzhľadom na to, že nesplnenie zákonom stanovených náležitostí sa týka esenciálnej obsahovej náležitosti ústavnej sťažnosti (úplná absencia, resp. ústavnoprávna nedostatočnosť odôvodnenia tejto časti ústavnej sťažnosti), ústavný súd sťažovateľku nevyzýval na odstránenie tohto nedostatku ústavnej sťažnosti (II. ÚS 58/2019, I. ÚS 346/2019, I. ÚS 351/2019).

11. Navyše, sťažovateľka v zmysle požiadavky § 123 ods. 3 zákona o ústavnom súde nepripojila k ústavnej sťažnosti kópie rozhodnutí, ktorými malo dôjsť k porušeniu jej základných práv. Táto formálna, nie však formalistická požiadavka zákona o ústavnom súde nie je bezúčelná (keďže predstavuje splnenie si dôkaznej povinnosti; je totiž dôležitým dôkazom o ústavne relevantnom zásahu do namietaných práv) a jej nesplnenie je takisto dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre nesplnenie obligatórnych náležitostí podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde (m. m. I. ÚS 353/2017, II. ÚS 153/2017, III. ÚS 144/2018, II. ÚS 644/2024).

12. Ústavný súd zdôrazňuje, že formálna prítomnosť návrhov na začatie konania osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené zvoleným advokátom, ako to je aj v prípade sťažovateľky (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011, II. ÚS 644/2014).

13. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku náležitostí ustanovených zákonom.

14. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľky bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jej ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. februára 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu